

עין משפט
גר מצוה

נר א מיי פייב מהל'
נדרים הל' עו פמג
לארץ רמב טושי"ע י"ד
סימן רלד טע"א:
נר ב מיי שס הל' טז
טושי"ע שס:

[illegible]

עם חשבה, סמון למחלוקת
סמט: סמון עד שלא
הדבר, סמון להפך
שלא מחשב: שאם לא
היה חושבת, וטעם מה
לומר סמט: גם א' קרא
סמט א' יום, ס' מוס
א' ליום אחד דמיט
מטל א' פת: יום גור
ובריך, לומר משל חילוס
ונדקלס א' מחבתו ומתקד
דבר פומתי: מחבתו וס'ל
לחסיס וקנעס פח:
יחסיס וקאס: מל' יוס
ועמוד ולטו מחסיס דבר
לחלוס חרטט מיושב, דבר
פומתי: חרטט מל' בעי
יוסב מר נבי דל:

ומהדרין אין בעלמא דרשין ק"ו אלא דשאני הכא. דלמא קרא
והאפיקו. ומקשו הכא א"כ דאי לאו קרא מודו רבנן לר"א בנ"י ידידי
ממאי מהדר ליה מקושי ויביט דהא אינוהו גופייהו מודו ליה אלא דקרא
קדרשין ואיכא למימר דהכי אמרי ליה לא תחזוק נפשא למדמי דרשא
דקרא דאין יאמר דהכי אמרי ליה לא תחזוק נפשא למדמי דרשא

אין בעלמא דרשי ק"ו
יאישא יקימנו ואישא
הקס בא לכלל הפר
לא בא לכלל הפר: **ב**
כל היום יש בדבר
נדרה בלילי שבת יס
השבת עד שתחשך
עד שלא תחשך שאם
יכול להפר: **גמ'** תנא
היום **י** ויסר בר' יו
אמרו מעת לעת מאי
קרא **ב** ביום שמעו ורבו
ב מיום אל יום ולת"ק
אוצרריך דאי ביום שש
אין בליליא לא **ב** כתיב
מיום אל יום הא כתיב
דאי כתיב מיום אל
בשבא אחד בשבא ליפ
א"ר שמעון בן פוי אר
הווג לוי סבר למעיקב
הכי אמר חביב אין הל
רב שדי גירא ויבדיק רבו

ממפר בלילי שנה וציוס השנה עד שחשך והיינו נהקל: נדרס פס
שחשכס. שדירה בשנה סמוך לחשכה מפר עד שלא חשך והיינו
 ובדק הוא לדימא אינו מפר אלא ^(א)לשחשך כיון להחמיר
 וממלתיא שאס קודם חשכה לא הפך אינו יכול להפר לשמועין בזה
 ועוד. שאס קודם חשכה לא הפך שוב אינו יכול להפר: **גב' אמר**
 רשעיה. דמשמע מעת לפע שיעור שפס בין תחילת יום אחד לתחילת יום
 דלדילמא יום הכי מיום אל יום. דמשמע מסוף יום שלפני
 והיום עד סופו: **מן חד בשבט אחד בשבט**. דכ"כ משמע קרא מיום
 שחשכה עד כדכ"כ כי כתיב מיום אל יום אינו אלא ליתן
 שיעוריה דהי דהפרת נדרים כל היום וחו' וכנסת ממתי: **חידא**
 בדכ"כ שדי גירא ודריק בעדו שהיה מתעסק בירות חתני היה חייב
 פוטחין בחתנה ומשום דכי לא היה נדרך עיון למאז פסח: **יציב וק**

לענין הקהל דלמי שחוקר מועלת אם שחק כל יום קיום ונמי מועיל בכל לשון או נמי נאכר
הסוד ונמי בפרטין שרומלר דרשקין יר אכסו חסר יר אכסו טבעל צאמזין אל יום שר
כל עטל יר אכסו חסר כל יום דרדל כל יום שמועל: "אד יאמא יאדא לאמזין בשבת שר
המכרש: סוד דרבתי סוד יאדא יום יר מיוס או יום אכסו דרסיו מועיל תפס: יאדא בתיס יום
היום: מיוס דרסיו יטיוס אלענדק ליעסק דלמי טוסימיו או מיוס דקדא טוסימיו דרדל
כל יעמער יר יטיוס פירוש דלמי מועיל: וזמל דלמי דרבתיס דלמי יר אכסו יר אכסו
המכרש גרמי: הכל חייב דר יר ערפס) כסרתיס אכסו דרדל אל יום מחר דלמי אכסו
מועיל: חסר דר יר וזמל חסר חסר: לעד מועיל או לענין יר

אין בעלמא דרשי קל וחומר. כי האי גוונא דאשכחן לגבי נערה וחרשים טומאים: ושאינא הכא. להכי לא דרשי בנדרים קל וחומר דאמר קרא וכו' הלקח לא מצי מפר אלא לאחר שגירה שבה לכלל הקס: מרתג' נדרה בלילי שבת. יוכל להפר לה לא אומר ליל שבת ויום שבת.

שבת. והוא הדין גם ל' דברה בלתי
שפר כל אומר יום בא' בזה שבת
הא דנקיט לילי שבת משום דאשמועי'
במה שחזרו הפרת נדרים כל היום
כלילי שבת ויומו שגללה הוה אבר
היום דכמצי ויהי ערב ויהי בקר
יום אחד^א אבל לא ליום ולינה שאם
דברה ביום ולא הפר לה שוב אינו
יכול להפר לה משתחשך שאין
הפרת נדרים אלא אומר יום שגדרה
ומשתחשך כבר נכנס יום אחד:
גמ' מיום כיום יום. משמע
מאחזק שעה ביום זה עד יום
המחרת בנאות שעה: **ביממא א'ין**.

מאי מעמיהו דכתיב
א כתיב מיום אל יום
קנו הוה אמינא ביממא
מיום אל יום ולמ"ד
ביום ששמו איצמריך
ס הוה אמינא מתד
לה כתיב ביום ששמו
ל"א אין הלכה כאותו
כהני תנאי א"ל רב
ה כאותו הוג חי"א בר
ב"ר הונא יתיב וקאים
תנן

ישיב וקאים. שלא היה יושב במקום אחד אלא עומד ויושב ובדיק ליה:
מן

קמתי אלה להבי תנא האי לישנא משום דשיין ביה טפי מאי דמרסי
לישנא דמפירין נדרים בשבת אפילו שלא לנורך השבת לפי שזמנה
קרא ביום ששמו. דמשמע יום השמיעה בללד. דכתיב מיום אל
נדר דינו עשרים וארבעה שעות: הוה אמיתא ביממא אל בלילא לא
ישיעה עד טוף יום של שמיעה דהיינו נדרים בתחלת הלילה שפיר הלילה
שמיעה עד יום כיווא אל: כתיב ביום ששמו. דליתו מפר אלה יום
ישוער ארבעה ועשרים שעות: חגיגי. ר' חייא שהיה דודו של רב.
ר' רב שדי גינא ובדיק. אנב גררז דרז מימי ההל הא דחייא
אדם הנא לפניו להחיר נדרו שאלו אב מתחטט ומחירין דקסבר
ס. שלא היה מדקדק בדבר אלא עומד ויושב כמו שהיה מזהיר לו:
מן

[illegible]

רע"י

(א) [לעיל עה.] (ב) שבת קמ.
(ג) לקמן עט.
(ד) לקמן עז.
(ה) [תוספתא פ"ו יבאנחות סימן קלז איתא
הפרת נדרים כל היום דברי
רבי ר"י בר יהודה ור"א
בר"ש וכו'] (ו) [בראשית
א.] (ז) [ספרא שמיני פ"ט.
ז"ל עד שתתקדך]

1. כל נדר וכל שבועת אסר לענת נפש אישה יקימנו ואישה יפרנה במדבר ל יד

2. ואם החרש יחרש לה אישה מיום אל יום והקים את כל נדריה או את כל אסריה אשר עליה הקים אתם כי החרש לה ביום שמעו: במדבר ל טו

לא בא לכלל הפר. דאזי יוכל להפר (דע"ד טו.ה). הפרת נדרים כל היום. עד שתתשך ותו לא, ואפילו שמע קמון להשיכה (שבת קנז).

ספר' הדרת' נדרים
 שמתנה תורה ואלו נדרים
 שנתנו אלהים ינוא אותם:
 כל היום עד שחצות; ויש
 ברוב חלק' והתחסינו
 למותר נאמנו; ומר ומר
 וקל וקל ופעמים וזמן מרובה
 ואל נדר נדר לקול שמי
 תחד' חפה לתת: נדריה
 בלתי יבנה ימי ואל נקט
 בלתי נדר כליל שמי ויהי
 נדרכים ויהי ערוב ויהי
 נזקק ויהי חסד: ויהי יסור'
 [קטן] ויהי נדריה; נחמתינו
 האומר לאשה כל נדרים
 שגדור לא אפסי נחה אף
 כלן נדרים לא חמר כלום
 יפה שנתנו אף ממוצק; אף
 כל נדרים מדיק' אף נדרי
 קיימים; ולענין הדרה אין
 מוטיל אלא כענין הדרה
 עד שחצית חסד ימי ויהי